vera undir umsjón skipunarinnar, til þess að það gjöri í sannleika, andlegt borgaralegt uppfóstur, svo það skuli verða nýtsamir limir, í hinu mikla og nytsama borgaralega fjelagi. Hjer eru einstakl-ingarnir skoðaðir eins og meðal fyrir skipunina. Öðruvísi er nú skoðunin í Kristindóminum — Sjerdeild-ingar Kristindómsins, er eilífðarlegur — hann sér eilíflega lengra enn hið borgaralega skammsýna vit. Samkvæmt Kristindóminum, verður maður ekki seinni sömu æðstu ákvörðun, í hinu borgaralega fjelags-lífi, heldur í hjartalífinu; ætlunin er borgari í Guðsríki. Af þessu leiðir, að hjúskaparlífið er ekki einungis, kennsla og undirbúningur, undir hina borgaralegu fjelags stjórn —, heldur gróðrarstía fyrir Guðsríki. — Það æðsta og síðasta skilyrðinu lífsins. Guðsríki; lífið í hjörtunum á þegar strax að vera þjónustuvandað í hinu kristna heimilislífi, svo hvert heimili á að bera á sjer merki Guðs-ríkis — kraptar trúarinnar á að festa rætur strax í heimilinu, í sálunum hinna ungu manna, með því að helga og innvígast hinum helgu meðfæddu samkvæmt mannlegu tilfinningunum, sem eru drættir-andi í fjelagsskap þessum. Hjerer meðfæddu tilfinningar eru þær = só guðlegar, sem að hinar æðstu tilfinningar eiga að gróðursetjast í. Ást barnanna til foreldranna, virðing þeirra fyrir þeim, hlýðni og auðsveipni — þessar tilfinningar eru só grundvöllur, sem trúarlífið festir rætur í, og á að glæðast í. Vir-ðing og elska, barnanna til foreldra, verður kenning Guðsótta og Guðsræðslu; svo að heimilislífið verður grundvöllur. fyrir hina æðstu skilyrðinu, hjartalífinu, ber strax merki Guðsríkis á sjer .....

82. grein.

Grundvöllur heimilislífsins, er hjónabandið. Þessi tilskipun, sameining milli manns og konu, skiptist bæði á líkamlegan og andlegan hátt á grundvelli sínum —, þessvegna verður maður að skoða það frá báðum þessum hliðum. — Það náttúrlega atriði er kynferðismunurinn, með þessum mismun er ekki manns innrætt ætlunarverkið, sem tekur það nýtt að viðhalda kyni manna. Í þessum mismun er sameinuð takmörkun, sem sett er hvorju kynferði fyrir sig, svo að hvert fyrir sig er sjálfu sjer ónógt, og hjónabandið er só eini sanni vegur, til að uppbæta þessa takmörkun, eru gjöra samein-ingar á siðferðislegan hátt. Öll sameining fyrir utan hjónabandið, er ekki siðferðisleg, og samboðin mannlegri tign, því hin meðfædda blíða náttúruhvöt, er þá henni mann, í stað þess að maður á að gefa henni hina sönnu stefnu eptir siðferðislegum reglum. Eru þessum eðlismis-mismun er einnig samfara andlegur mismunur. nefnilega að karlmaðurinn hefir sína, og konan sína andlega ákvörðun. Hin kvenlega náttúra hefir sín einkenni, sem aðgreinir hana frá karlmannsins. Eins og tilfinningar hennar eru optast, að uppruninum blíðari og grannari, — svo á það að vera konunnar ákvörðun, að sameina sjer lífið lífsins og rósemi; — Karlmanninum er þannig ætlað að vera áfróð lífsins, og baráttu og starfsemi lífsins — en konunni þessar ætlað — og því liggur þannig hinir hvorumur eru konunni, að vera sýna ábliðu náttúrunnar umhverfis sig, og lífsins ennisleikum. Þessi andleg atriði og eðli, einkennir hvert um sig, ekki síður en kynferðismuninn, og þessi mismunur á í hjó-nabandinu, að verða að einu, hvert einkennilegt eðlisfar, á að bæta annað upp — svo að þegar hin þrá-hneigðu einkenni renna saman, þá kemur fram siðferðisleg einkum = eining. Það er þessvegna ek-ki kynferðismismunurinn einn, heldur líka andlegur eðlismismunur. Sameinaggja þessi mismun-ur = atriði, bæði það líkamlega og andlega, verður að taka saman í einingu. Væri kynferðismunurinn tekinn, sem aðalatriði, sem leggi til grundvallar fyrir hjónabandið, þá mýkti nautnina gjörur á hinni sönnu siðferðislegu þýðing hjúskaparins. Væri einungis tekin fram hin andlega hlið, þá yrði hjó-nabandsástin ekki mismunandi, frá ástinni kjærleika —, hjónabandið yrði ekkert mismunandi frá ástinni skoðanna = hjónanna lífsins — — — — —

83. grein.

Hin sanna, siðferðislega skoðun, er einkvæni ("Monogamia"?), sem er gagnstætt margkvæni ("Polygamia"?) ("Polyandri"? er sjaldgjæft,). Einungis í hinu kristilega hjónabandi, sameining eins manns og einnar konu — verð hið sanna siðferðislega takmark hjónabandsins. Allar aðrar tegundir brjóta nýtur hið sanna augnamið hjúskaparins. Kristindómurinn tekur skýrt fram þessar tegundir hjó-nabandsins (Mt. 19, 5.), (1 Kor. 7, 2.) — (1 Tim. 3, 2;). Einmitt af því Kristindóminum, í skoðuninni á hjónabandinu, nemur ekki staðar við hina jarðnesku hlið þess — þá gjetur hann ekki þolað rétt